

Mala som tiež veľmi rada slovenčinu. Mám veľmi rada Slovensko, krajinu, naše zvyky, kultúru a samozrejme aj náš jazyk a poéziu, no je mi ľúto, keď počujem, ako sa naša slovenčina przní aj tam, kde by mala znieť čistá a ľubozvučná – napr. v médiách a aj v školách.

Boli vždy študenti rovnako usilovní, alebo snaživosť a vedomosti študentov závisia na profesorovi? Myslíte, že to má dopad na pacientov? Ak áno, pozitívny či negatívny? Ako by ste hodnotili vzťah žiakov k učiteľom vtedy a teraz?

Určite vzťah učiteľ – žiak nebol taký otvorený ako teraz. Zďaleka sme si ako študenti nedovolili byť takí priami ani kamarátski k učiteľom, ako je to v súčasnosti. Málo sme o svojich učiteľoch vedeli, pretože sme spolu neriešili žiadne súkromie. Učiteľ bol pre nás oveľa väčšia autorita, ku ktorej sme si nedovolili otázky typu: „Ako sa máte?“ či poznámky v zmysle „Dobre dnes vyzeráte.“ resp. „Ten účes vám pristane.“ Dnes to už žiaci nemajú problém vysloviť, či povedať učiteľovi priamo do očí aj nejakú kritiku. Myslím si, že moja generácia bola do istej miery zakríknutá – poznačená totalitným režimom. Ja mám rada otvorenosť a sama sa tak aj správam, čo mi do istej miery prináša aj neprijemnosti. Samozrejme, že sú učelia, ktorí dokážu žiakov

nadchnúť aj pre neoblíbené predmety a bohužiaľ aj takí, ktorí sprotivia aj ten najzaujímavejší. Na odbornej škole by ale malo byť žiakom jasné, prečo som tu, čo od tejto školy očakávam a čo očakávam od seba samého. Nútiť do učenia je podľa mňa pre učiteľa ponižujúce. Na strednej škole je každý žiak dobrovoľne, aspoň by to tak malo byť. No a to, aký dopad môže mať nevedomosť

na zdravie pacienta, snáď nemusím ani hovoriť. Zdravie človeka nie je kancelársky papier, ktorý, keď sa pomýlim, môžem odhodiť a napísať nový. To by si mal každý žiak zdravotníckej školy uvedomiť a podľa toho aj pristupovať k učeniu.

Pôsobili ste na chvíľu aj ako zdravotná sestra?

Po maturite som nastúpila ako zdravotná sestra na oddelenie anesteziológie a resuscitácie v Liečebnom ústave vo Vyšných Hágoch. Hneď po škole ísť na jednotku intenzívnej starostlivosti – to bola tá najlepšia škola života. Stretla som sa tam s tým, na čo vás ani tá najlepšia škola jednoducho pripraviť nedokáže. Na to obdobie veľmi rada spomínam aj preto, lebo som sa tam spoznala s mojím manželom.

Vaša obľúbená časť štúdia na SZŠ?

Ako dnes sa tešia žiaci 3. ročníkov na prax v nemocnici, tak aj ja som sa tešila na tento moment, len s tým rozdielom, že my sme na prax chodili už v 2. ročníku a počas mesačnej praxe sme robili aj jednu nočnú službu. Tiež veľmi rada spomínam na obdobie, kedy sme počas hodín telesnej nacvičovali spartakiádu. Mala som to šťastie, že som sa ako druháčka v roku 1980 dostala až do Prahy a vystupovala na Strahove na predposlednej spartakiáde. To sú nezabudnuteľné zážitky, podobne

ako zemiakové brigády, ktoré dnes už študenti nepoznajú. K tým pekným a veselým obdobiam patrí tiež predstužkové obdobie. Každá študentka sa na stužkovú tešila a hádky boli skôr o tom, či si obliecť krátke, či dlhé šaty, no a samozrejme program, ktorý sme ale nacvičovali poctivo už niekoľko týždňov vopred.

Keby ste sa ešte raz narodili, chceli by ste byť niečo iné, menili by ste?

Ja som s prácou spokojná, problémom sú niekedy ľudia. Najspokojnejšia som v triede medzi žiakmi. Viem si ale predstaviť aj inú prácu. Ako som už spomínala, mám rada prírodu a hlavne naše Vysoké Tatry. Možno by som pookriala od psychicky náročnej práce ako chatárka alebo ako správca malého penziónu. Tiež by sa mi páčila práca s počítačom a úprimne závidím tým, ktorí ho perfektne ovládajú, podobne ako tým, ktorí hovoria niekoľkými cudzími jazykmi. Niekedy má človek pocit, že by potreboval úplne vypnúť, alebo prehodiť výhybku a vydať sa po druhej kolaji úplne iným smerom.

50-tka je významný medzník v živote človeka, aj naša škola prežíva toto jubileum, čo by ste jej zaželeli? Schopných, múdrych a tvorivých pedagógov, ochotných vnímať citlivú dušu študentov, ale aj tvorivých,

